

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: V. T.
st. přísl. X
e. č. X
t. č. pobytem X

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. OAM-217/ZA-ZA11-K02-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. OAM-217/ZA-ZA11-K02-2019, e. č. X (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení

doplňkové ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval tím, proč nebyly v případě žalobce splněny podmínky pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany.
3. Za účelem posouzení žádosti žalovaný vycházel z výpovědi žalobce učiněné ve správním řízení, jím doložených materiálů a opatřených informací o zemi původu. V tomto směru žalovaný předně uvedl, že žalobcem předložené fotografie nepřipustil jako podklady pro rozhodnutí, protože se k situaci žadatele o mezinárodní ochranu přímo nevztahují a pouze znázorňují aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, která je podrobně popsána v informacích o zemi původu. Kromě toho žalovaný zdůraznil, že jsou dány důvodné pochybnosti o autorství daných fotografií, neboť žalobce tvrdil, že by pořizování fotografií bylo problematické, pakliže by o tom vojáci věděli, ale přitom se na mnoha záběrech usmívají a doslova pózují do objektivu.
4. Na základě opatřených podkladů a jejich hodnocení pak žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení některé z forem azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. V jeho případě totiž nedošlo k pronásledování ze strany orgánů veřejné moci či soukromých osob ve smyslu dotčeného ustanovení a ustálené judikatury, přičemž ani nehrozí, že by žalobce byl takovému jednání v budoucnu vystaven. Za pronásledování lze považovat pouze závažné porušování lidských práv či jinou formu psychického nátlaku nebo obdobné jednání. Naopak se nejedná o pouhou sérii ústrků, přestože mohou mít na kvalitu života a prožívání daného osoby negativní dopady.
5. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce popsané incidenty během roku 2018, kdy měl být na kontrolních stanovištích dvakrát zbit ze strany hlídkujících vojáků, kteří navíc na migrujících osobách vymáhali peníze, nelze považovat za pronásledování. Jejich jednání bylo totiž motivováno ekonomickým ziskem, nikoliv některým z azylově relevantních důvodů. Jedná se navíc o chování, kterému mohou být vystaveny všechny migrující osoby, tedy bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženské přesvědčení apod.
6. Z popisu událostí žalobcem podle žalovaného nevyplývá, že by byl v důsledku jednání vojáků zraněn, popř. že by následně vyhledal lékařskou péči. Žalovaný nezpochybnil, že uvedené incidenty se mohou v dotčené oblasti vyskytovat, což souvisí také s tím, že zde má významný vliv vojenská správa a ozbrojený konflikt na tzv. linii dotyku stále přetrvává. Žalobce však může takový incidentům předejít vnitřním přesídlením do jiných částí Ukrajiny, které jsou zcela pod kontrolou centrální vlády.
7. Pokud se jedná o žalobcem vyjádřenou obavu z nuceného nastoupení do armády, žalovaný k tomu uvedl, že žalobce neobdržel povolávací rozkaz. Současně žalovaný doplnil, že odmítání výkonu vojenské služby, kterou lze považovat za občanskou povinnost, nelze samo o sobě považovat za důvod pro udělení azylu. Na území Ukrajiny navíc v posledních letech nedošlo k plošné mobilizaci obyvatel, přičemž armáda je složena z profesionálních vojáků a dobrovolníků.

8. Stejně tak žalovaný nepovažoval za azylově relevantní žalobcem tvrzenou diskriminaci či nepřátelské chování obyvatel západních částí Ukrajiny k osobám pocházejícím z východních částí země a hovořících ruským jazykem. Sám žalobce se s manželkou měl setkat s nepříznivým chováním pouze jednou, když byl na dovolené v Karpatech. Přestože žalovaný nepochybně, že napětí vztahů mezi zbývajícím obyvatelstvem a vnitřně přesídlenými osobami v ukrajinské společnosti existuje, nedosahuje intenzity pronásledování ve smyslu zákona o azylu. K tomu žalovaný doplnil, že manželka žalobce jeho obavy nejspíše nesdílěla, protože v rámci vlastního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyjadřovala v zásadě obavy pouze ekonomického charakteru. Svoji žádost navíc následně vzala zpět (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č.j. OAM-216/ZA-ZA11-K02-2019) a převzala si cestovní doklad, aniž by disponovala jiným povolením k pobytu. Lze tedy předpokládat, že vycestovala zpět do země původu. Obavy žalobce tak byly založeny pouze na hypotetických úvahách, a to navíc ve vztahu k západním oblastem Ukrajiny, ačkoliv se žalobce může se svou manželkou přesídlit do jiných východních regionů, kde ozbrojený konflikt podle dostupných informací neprobíhá.
9. Žalovaný dále neshledal ani důvody pro udělení jiných forem mezinárodní ochrany. Ve vztahu k možnému udělení humanitárního azylu žalovaný zejména uvedl, že žalobce je zdravou osobou v produktivním věku, která nemá v České republice žádné vazby. Případné problémy s obstaráním bydlení či práce v zemi původu nelze považovat za důvody zvláštního zřetele hodné, a to také s ohledem na ekonomickou situaci na Ukrajině a různé formy podpory, které jsou vnitřně přesídleným osobám poskytovány.
10. Co se poté týče možného udělení doplňkové ochrany z důvodu rizika vzniku vážné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu, žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené incidenty, které se odehrály v roce 2018, je možné považovat za ojedinělé excesy, které nejsou takové intenzity, aby je bylo možné považovat za projevy mučení či nelidského a ponižujícího zacházení. Přestože pak žalobce žije v oblasti, která je v příhraničních oblastech s Ruskem ozbrojeným konfliktem dotčena, může v souladu s ustálenou judikaturou využít již uvedený institut vnitřního přesídlení do jiných částí Ukrajiny, které jsou považovány za bezpečné.

III. Žaloba

11. V žalobě bylo předně namítáno, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, pokud žalobcem doložené fotografie nepřipustil jako podklad pro rozhodnutí, přestože se jedná o důkazy, které jsou nepochybně součástí spisové dokumentace. Ze strany žalovaného se tak jedná o selekci důkazů, které byly za účelem zjištění skutkového stavu věci opatřeny.
12. Kromě toho je žalobce toho názoru, že jím prezentované skutečnosti jsou azylově relevantní, neboť svědčí o tom, že je neprávem považován za sympatizanta s minoritní částí rusky mluvících obyvatel žijících ve východní části Ukrajiny, z čehož pak pramení diskriminace jeho osoby. V místě žalobcova bydliště navíc neustále přetrvává ozbrojený konflikt, který započal již v roce 2014.
13. Z výpovědi žalobce pak jednoznačně vyplývá, že se odmítá účastnit daného ozbrojeného konfliktu proto, že nechce bojovat proti svým blízkým. Žalobci však v případě návratu do vlasti reálně hrozí odvedení do armády, přestože to jeho politické

přesvědčení vylučuje. Uvedené skutečnosti podle žalobce nelze zpochybnit pouze s odkazem na skutečnost, že je ukrajinská armáda tvořena z profesionálních vojáků a dobrovolníků, protože to žalobce jeho branné povinnosti nijak nezbavuje.

14. Není podstatné, jaké činnosti by žalobce v armádě vykonával, protože situace je nestabilní a ohrožení tak mohou být všichni vojáci. Žalobci proto hrozí vážná újma ve smyslu dotčeného ustanovení zákona o azylu. Absence politické aktivity žalobce není v tomto směru rozhodující, protože je považován za kolaboranta se separatisty proto, že je příslušníkem rusky hovořící menšiny a odmítá nastoupit do armády.
15. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče uplatněných námitek, žalovaný v zásadě zopakoval argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména uvedl, že žalobce nebyl v zemi původu vystaven takovému jednání ze strany orgánů veřejné moci či soukromých osob, které by naplňovalo znaky pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, přestože byl stejně jako další obyvatelé dotčené oblasti vystaven ojedinělým excesům ze strany vojáků na kontrolních stanovištích.
17. Ve vztahu k žalobcem vyjádřené obavě z odvedení do armády pak žalovaný zopakoval, že oficiální povolávací rozkaz neobdržel, přičemž plošná mobilizace na území Ukrajiny v současně době neprobíhá. Kromě toho se jedná o brannou povinnost, která je považována za legitimní povinnost každého způsobilého občana daného státu, což odpovídá jak mezinárodních dokumentům, tak ustálené judikatuře. Co se dále týče žalobcem tvrzené diskriminace rusky hovořících osob, není takové intenzity, aby se jednalo o pronásledování. Žalobce navíc v tomto ohledu hovořil pouze o jediné zkušenosti na dovolené v západní části Ukrajiny, kde není na rozdíl od východních částí země ruskojazyčná část obyvatelstva příliš zastoupena.
18. Závěrem žalovaný uvedl, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo ze strany žalobce účelové, neboť se s manželkou rozhodl pro vycestování do České republiky v době, kdy byla jeho žena těhotná, aby tak pro sebe a jejich dítě zajistili lepší budoucnost. Jedná se o ekonomickou migraci, která v zásadě nemůže být důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany. O tom svědčí také skutečnost, že manželka žalobce vzala podanou žádost zpět, z čehož lze usuzovat, že důvodnou obavu z návratu na Ukrajinu nepociťovala a do vlasti pravděpodobně vycestovala.
19. Na základě výše uvedeného žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

20. Ve správním spisu se nachází zejména předávací protokol, záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokol o pohovoru k dané žádosti ze dne 11. 3. 2019, včetně série fotografií vojáků a vojenské techniky z okresu Dobropillja a Krasnojarsk na Ukrajině, které byly žalobcem doloženy.

21. V rámci provedeného pohovoru žalobce k dotazům správního orgánu mimo jiné uvedl, že celý život žije v městě Dobropillja (Doněcká oblast). Pracoval v báňském průmyslu. Do České republiky přicestoval proto, že v jeho domovské zemi není žádná zdravotní péče. V důsledku toho jeho žena potratila. O jiných možnostech legalizace pobytu na území České republiky žalobce neví. Na Ukrajině mělo být žalobci na vojenské správě vyhrožováno v roce 2017 tím, že pokud nepůjde bojovat, bude považován za vlastizrádce. Oficiálně však nebyl do armády povolán, resp. neobdržel žádný povolávací rozkaz. Žalobce bojovat nechce, protože nebude střílet do ostatních příslušníků jeho národa.
22. Kromě toho žalobce doplnil, že mu vojáci na kontrolním stanovišti sebrali sáček s potravinami. Současně doplnil, že vojáci na jednotlivých přechodech vyžadují peníze, jinak kontrolují doklady, vysvělečou člověka do naha a postaví ho ke stěně. Žalobce dvakrát zbili. K tomu došlo v roce 2018 automatickou zbraní do hlavy. Jinak ho zdržovali, kontrolovali auto a vyžadovali peníze. Policie se však do vojenských záležitostí nevměšuje, což se stalo také v případě žalobce, když incident ohlásil.
23. V této souvislosti žalobce odkázal na doložené fotografie z let 2017-2018, které podle jeho názoru dokládají bezpečnostní situaci v dané oblasti na Ukrajině. K vydírání a zabíjení dochází rovněž na území formálně kontrolovaném centrální vládou. Možnost vnitřního přesídlení do jiných částí Ukrajiny žalobce vyloučil, a to s odkazem na skutečnost, že zde panuje nevraživý postoj vůči rusky mluvícím osobám, které pocházejí z východních částí Ukrajiny. Osobní zkušenost má žalobce z dovolené v Karpatech v roce 2018, kde je nechtěli v obchodě obsloužit proto, že mluvili rusky. V jiných východních oblastech Ukrajiny žalobce nikoho nemá. Přestože žalobce nezpochybnil existenci programu na podporu vnitřně přesídlených osob, neposkytuje podle jeho názoru skutečnost pomoc. Žalobce zná hodně osob, které se o jeho využití marně pokoušely. Impulsem pro vycestování do České republiky byla skutečnost, že manželka žalobce otěhotněla.
24. Žalovaný dále založil do správního spisu rovněž kopii žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané manželkou žalobce (Nataliia Ihnatenko), včetně rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. OAM-216/ZA-ZA11-K02-2019, kterým bylo řízení o dané žádosti zastaveno, protože byla vzata zpět.
25. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly žalovaným opatřeny následující informace o zemi původu: Informace MZV ČR ze dne 28. 6. 2018 – Ukrajina – Sociálně ekonomická situace na Ukrajině (včetně dalších forem sociální podpory); Informace MZV ČR ze dne 19. 8. 2018 – Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti; Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019 – Ukrajina – Situace v zemi; Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 2. 2018 – Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby; Informace OAMP ze dne 20. 2. 2019 – Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby; Informace MZV ČR ze dne 25. 7. 2016 – Ukrajina – Možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci.
26. Ve správním spise se dále nachází úřední záznam o nedostavení se žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ze dne 28. 8. 2019. Ve věci bylo následně vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
28. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
29. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
30. Žaloba **není důvodná**.
31. Žalobce v žalobě předně brojil proti postupu žalovaného, který v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobcem doložené fotografie znázorňující bezpečnostní situaci v zemi původu nepřipustil jako podklad pro rozhodnutí, přestože jsou nepochybně součástí spisové dokumentace. Jedná se tak o selekci důkazů v rozporu s požadavkem na řádné posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
32. Krajský soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že žalovaný sice dotčené fotografie jako podklad pro rozhodnutí výslovně nepřipustil, ale přesto je do správního spisu založil a hodnotil jejich obsah v odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska relevance a přesvědčivosti. Na druhou stranu se podle názoru zdejšího soudu nejedná o natolik závažné pochybení, které by mělo samo o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. V zásadě lze totiž dát žalovanému za pravdu v tom, že žalobcem doložené fotografie, které měly být pořízeny v letech 2017-2018 v okolí měst Dobropillja a Krasnojarsk, zachycují pouze přítomnost vojenských jednotek a techniky v dotčené oblasti.
33. Stejně tak je zřejmé, že k pořízení většiny těchto fotografií došlo z bezprostřední blízkosti, aniž by to na straně zachycených vojáků vyvolalo negativní reakce. Naopak lze přisvědčit žalovanému v tom, že vojáci na objektiv v některých případech doslova „pózují“, což bez dalšího nedokládá jejich nepřátelský postoj vůči žalobci či obecně civilnímu obyvatelstvu. Samotná přítomnost vojenských jednotek v Doněcké oblasti je pak skutečností, která nebyla žalovaným nijak zpochybněna a vyplývá ostatně také z dalších podkladů, které byly za účelem posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu opatřeny.
34. Kromě toho žalobce namítal, že splňuje důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, protože je příslušníkem rusky mluvící menšiny. Tato skutečnost je spolu s jeho odmítavým postojem k účasti na ozbrojeném konfliktu důvodem pro diskriminaci jeho osoby, o čemž svědčí postupy orgánů veřejné moci, které byly žalobcem ve správním řízení předestřeny.
35. V této souvislosti krajský soud předně uvádí, že o pronásledování ve smyslu dotčeného ustanovení zákona o azylu by se mohlo jednat pouze za předpokladu, že by bylo založeno na některé z taxativně uvedených důvodů, tedy z důvodů rasy, pohlaví,

náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

36. Z výpovědi žalobce však nevyplývá, že k jednotlivým incidentům na kontrolních stanovištích (tzv. blokspotech), kde mělo dojít kupř. k zabavení balíčku s potravinami, fyzickému napadení ze strany vojáků, vynucování peněz či kontrole dokladů a vozidla, došlo z důvodu jeho příslušnosti k rusky mluvící menšině, což by jinak bylo možné považovat při dosažení určité intenzity či systematickosti za pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Naopak je zřejmé, že takovým projevům jsou vystaveni rovněž ostatní obyvatelé oblastí postižených ozbrojeným konfliktem, přičemž se jedná spíše o ekonomicky motivované jednání konkrétních příslušníků vojenských jednotek.
37. Jak poté žalovaný nad rámec uvedeného správně poznamenal, žalobce nevyužil všechny dostupné prostředky, které mu právní řád k ochraně jeho práv poskytuje. Podle svého tvrzení se sice měl bezprostředně obrátit na policii, ale poté, co se ta jeho případem řádně nezabývala, již o další přezkoumání jejího postupu neusiloval. Ačkoliv z dotčené informace MZV ČR ze dne 25. 7. 2016 vyplývá, že vyřízení podobných stížností závisí mimo jiné na aktivitě samotného stěžovatele, tedy zda se o průběh vyšetřování zajímá či nikoliv, nelze z toho dovodit, že by určitá forma přezkumu postupu policejních orgánů vůbec neexistovala nebo byla zcela nedostupná.
38. Podobným způsobem lze argumentovat ve vztahu k tvrzenému vyhrožování ze strany vojenské správy, které žalobce spatřuje v tom, že mu bylo při kontaktu s příslušnými orgány vyčítáno, že nechce bojovat a bránit svoji vlast. K tomu je předně nutné uvést, že žalobce se kromě tvrzených výčitek během přímého kontaktu s příslušníky vojenské správy nesetkal s jinou formou nátlaku. Ani tyto skutečnosti proto nelze z hlediska jejich povahy a intenzity považovat za pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
39. Podstatným zůstává, že žalobce nebyl k účasti na probíhajícím ozbrojeném konfliktu přímo či nepřímo nucen, natož aby se tak stalo z důvodu toho, že je příslušníkem rusky hovořící menšiny. Ostatně sám žalobce k dotazu žalovaného výslovně uvedl, že ani neobdržel povolávací rozkaz, což mimo jiné souvisí s tím, že na Ukrajině v současné době plošná mobilizace neprobíhá a armáda je tak složena toliko z profesionálních vojáků a dobrovolníků, jak žalovaný správně poznamenal. Přestože tedy krajský soud připouští, že žalobce se mohl setkat při kontaktu s orgány vojenské správy s určitou formou výčitek, včetně související snahy přesvědčit ho k dobrovolné účasti na ozbrojeném konfliktu, nejedná se o jednání, které by bylo svojí povahou a intenzitou azylově relevantní.
40. Co se pak týče namítaného naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany, krajský soud připomíná, že daný institut má v nyní projednávané věci význam toliko ve vztahu k riziku vzniku vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy z důvodu vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Důvodem je skutečnost, že Doněcká oblast je podle informací o zemi původu založených ve správním spisu ozbrojeným konfliktem stále dotčena, byť se jednotlivé incidenty koncentrují na tzv. linii dotyku.
41. Ve vztahu k žalobcem namítanému odvodu do armády lze k již uvedenému doplnit, že se všeobecně nejedná o důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť branná

povinnost je na mezinárodní úrovni všeobecně uznávána, přičemž v současné době ani k plošné mobilizaci na Ukrajině nedochází, pročez jsou případné obavy žalobce v tomto směru nedůvodné (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 163/2019 – 44, a ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015 – 35; odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

42. Žalovaný pak nepříznivou bezpečnostní situaci v místě posledního pobytu žalobce na Ukrajině nijak nezpochybnil, ale naopak vycházel z toho, že může využít institutu vnitřního přesídlení do jiných oblastí, které jsou pod kontrolou centrální vlády a k žádným bojům v nich nedochází (viz Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019 – Ukrajina – Situace v zemi). Možnost vnitřního přesídlení obyvatel regionů dotčených ozbrojeným konfliktem, tedy Luhanské a Doněcké oblasti, ostatně potvrzuje také ustálená judikatura (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018 – 46, ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Azs 122/2020 – 31, nebo ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 Azs 248/2019 – 26).
43. Za účelem posouzení reálné možnosti vnitřního přesídlení žalobce a jeho manželky pak žalovaný vycházel hned z několika aktuálních informací o zemi původu, které se zabývají jak sociálními a ekonomickými podmínkami takto vysídlených osob, tak celkovou situací na trhu práce a v oblasti politiky bydlení, sociálních služeb a podpůrných programů. Z dotčených podkladů vyplývá, že tamní právní systém garantuje vnitřně přesídleným osobám jak určitou formu finanční podpory, tak poskytování zvýhodněných hypoték za účelem obstarání ubytování apod., přestože jsou uvedené benefity vázány na specifickou formu registrace a nejsou vždy efektivní.
44. K tomu je však nutné doplnit, že daná situace se týká všech vnitřně vysídlených osob, přičemž sám žalobce ani jeho manželka nepatří mezi tzv. zranitelné osoby, což by mohlo vyvolávat důvodnou obavu z toho, že si nebudou objektivně schopni zajistit určitou formu výdělku či obstarat si obecně základní životní potřeby. Důvody ekonomického charakteru poté nelze v běžných případech považovat za azylově relevantní.
45. Pokud se pak jedná o tvrzenou diskriminaci žalobce jako příslušníka rusky mluvící menšiny, krajský soud dává žalovanému za pravdu v tom, že jeho tvrzení se kromě zprostředkovaných informací zakládá pouze na jedné osobní zkušenosti, ke které mělo dojít během společné dovolené s manželkou v Karpatech, kdy neměli být v obchodě obslouženi, což žalobce spojoval s tím, že mluví rusky. Tvrzené zhoršení vztahů a eventuální nevraživost mezi ukrajinsky a rusky mluvícími Ukrajinci je přirozeným důsledkem událostí, k nimž na jihovýchodě Ukrajiny došlo, nicméně na druhé straně je nelze považovat za projev systematického pronásledování příslušníků určité sociální skupiny, které by mělo za následek odůvodněnou obavu o život či zdraví žalobce v zemi původu. Žalobce nepochybně není ojedinělým případem státního příslušníka Ukrajiny, který náleží k rusky mluvící menšině a který se setkal s určitými negativními postoji ukrajinského obyvatelstva (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2016, sp. zn. 33 Az 21/2015, dále související usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 238/2016 – 33, přístupné na www.nssoud.cz).

46. Podle názoru krajského soudu však nelze na základě ojedinělého incidentu dospět k závěru, že žalobce by byl v případě vnitřního přesídlení systematicky diskriminován v přístupu k zaměstnání či základním sociálním a zdravotním službám, a to zejména za předpokladu, že by se usadil v některé z východních oblastí Ukrajiny, kde je ruský mluvící část obyvatelstva početněji zastoupena.
47. Celkově lze proto dospět k závěru, že žalobcem uváděné důvody nenaplnují podmínky pro udělení žádné ze zákonem stanovených forem azylu či doplňkové ochrany. Úvaha žalovaného obsažená v napadeném rozhodnutí je v tomto ohledu zcela přezkoumatelná a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu.
48. Nad rámec uvedeného se krajský soud ztotožňuje se žalovaným rovněž v tom, že žalobce ve své výpovědi během správního řízení uvedl, že v místě posledního pobytu na Ukrajině pobýval i přes existenci ozbrojeného konfliktu několik let, přičemž odcestoval až v době, kdy jeho žena byla těhotná, a to také s odkazem na nedostatky zdravotní péče. Součástí spisové dokumentace jsou pak dokumenty týkající se řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu manželky žalobce, ze kterých vyplývá, že porodila mrtvé dítě, přičemž následně vzala danou žádost zpět, aniž by disponovala jinou formou pobytového oprávnění. Uvedený postup tak nesvědčí o tom, že by se sama návratu do vlasti natolik obávala, přestože je její azylová situace s argumentací žalobce úzce propojena.

VII. Závěr a náklady řízení

49. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
50. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. února 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.